

Sygn. akt I NWW 81/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło

w sprawie z wniosku M. J.

o zmianę kontaktów z małoletnimi dziećmi

z udziałem K. R.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2020 r.

wniosku M. J. o wyłączenie sędzi J. S.

od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w B. pod sygn. akt III Nsm (...)

stwierdza swoją niewłaściwość i wniosek zgodnie z właściwością przekazuje do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

UZASADNIENIE

Pismem z 30 lipca 2020 r., przesłanym do Sądu Okręgowego w K., M. J. (dalej: Skarżący lub Wnioskodawca), wniósł o wyłączenie sędzi J. S. od prowadzenia sprawy o zmianę kontaktów z małoletnimi dziećmi zawisłej przed Sądem Rejonowym w B. z jego wniosku, a prowadzonej przy udziale uczestniczki K. R. (III Nsm (...)).

W piśmie Skarżący wskazał, że sędzia J. S. jest stronnica („głównym zarzutem wobec sędziego prowadzącego niniejsze postępowanie jest faworyzowanie jednej ze stron postępowania, tj. uczestniczki postępowania” - s. 3 wniosku), zachowuje się wobec Wnioskodawcy niewłaściwie („kolejnym zarzutem wobec prowadzącego przedmiotowe postępowanie Sędziego jest jego niewłaściwe

zachowanie wobec mnie” – s. 5 wniosku), naciska na Skarżącego by ten podpisał ugodę (s. 6 wniosku), a ponadto spóźnia się na rozprawy (s. 7 wniosku).

Pismem z 4 sierpnia 2020 r. Prezes Sądu Okręgowego w K. przesłał ww. wniosek do Sądu Rejonowego w B. celem jego rozpoznania.

Zarządzeniem z 14 sierpnia 2020 r. (k. 324 akt sądowych), Prezes Sądu Rejonowego w B., działając w oparciu o art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2019, poz. 825 ze zm.; dalej : ustawa o SN), przekazał wniosek M. J. o wyłączenie sędzi J. S. do Sądu Najwyższego – Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z powodu zawartych w nim zarzutów braku niezawisłości sędziego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy o SN, do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

Stosownie do art. 26 § 3 ustawy o SN, wniosek, o którym mowa w § 2, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy dokonując wykładni powyższych bierze pod uwagę zalecenia zamieszczone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19 listopada 2019 r., w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu.

Ustawodawca przekazał do właściwości Sądu Najwyższego jedynie takie wnioski o wyłączenie sędziego (art. 48-53 k.p.c.) albo o oznaczenie sądu

(art. 44, 45 k.p.c.), wniesione w sprawach cywilnych, których podstawą są zarzuty dotyczące braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Pozostałe wnioski o wyłączenie sędziego albo oznaczenie sądu, oparte na innych podstawach, podlegają rozpoznaniu przez sąd powszechny lub Sąd Najwyższy, którego właściwość jest ustalana na podstawie odpowiednich przepisów k.p.c. (art. 44 § 1, 45 § 1, 52 § 1 k.p.c.). Nawet samo użycie przez wnioskodawcę w treści wniosku słów „niezależność” czy „niezawisłość”, odnoszących się do sądu lub konkretnego sędziego, nie może stanowić podstawy do przekazania takiego wniosku do rozpoznania Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 26 § 2 ustawy o SN. Istotne jest bowiem to, jakie zarzuty są podnoszone wobec sędziego lub sądu, a nie to, jaką postać językową nadał im wnioskodawca. W konsekwencji o tym, czy wniosek podlega rozpoznawaniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 ustawy o SN decyduje treść wniosku, w tym w szczególności jego uzasadnienie. Zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego musi mieć wobec tego uzasadnienie w treści wniosku, przy czym nie należy mylić go z zarzutem bezstronności sędziego z art. 49 § 1 k.p.c., na której to podstawie Wnioskodawca w niniejszej sprawie oparł swój wniosek. Zatem decyzja o przekazaniu wniosku do rozpoznania Sądowi Najwyższemu powinna być poprzedzona analizą całej jego treści, nie zaś tylko wybranego fragmentu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 maja 2020 r., I NWW 17/20).

Sąd Najwyższy stwierdza, że zarówno z *petitum* wniosku, jak i jego uzasadnienia wynika, że M. J. zarzuca sędziemu, o którego wyłączenie wnosi, brak bezstronności w sprawie (zwłaszcza s. 3 wniosku, gdzie Skarżący wskazuje *expressis verbis*, że „głównym zarzutem wobec sędziego prowadzącego niniejsze postępowanie jest faworyzowanie jednej ze stron postępowania, tj. uczestniczki postępowania”). Z wniosku w żaden sposób nie wynika by zmierzał on do sądowego rozpoznania wadliwości powołania sędziego. Wniosek oparty jest na okolicznościach faktycznych (zarzutach prowadzenia przez sędziego, którego wniosek dotyczy konkretnej sprawy), a nie na kwestionowaniu legitymacji sędziego do wykonywania władzy sądowniczej. W konsekwencji uznać należy, że właściwym do jego rozpoznania jest zgodnie z art. 52 § 1 k.p.c. sąd, w którym sprawa się toczy.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę Sąd Najwyższy, uznając się za niewłaściwy do rozpoznania wniosku, przekazał go na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w zw. z art. 26 § 2 ustawy o SN i art. 52 § 1 k.p.c., do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..